

MARK
TOULAIN

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

Ήτανε νύχτα. Ή σιωπή βασιλεύει μέσα στο μεγάλο και άρχαίο πύργο του Κλουκενστάιν. Το έτος 1222 μ. Χ. πλησίαζε στο τέλος του. Ψηλά, στην κορυφή του πιο ψηλού πύργου ένα φως μονάχα έλαμπε. Γινόταν εκεί κάποιο μυστικό συμβούλιο. Ο άσπρηρος γέρος βαρώνος του Κλουκενστάιν ήταν καθισμένος στην πολυτελή έδρα του και παραδομένος σε βαθειές σκέψεις. Σε λίγο, είπε με μεγάλη τρυφερότητα: «Κόρη μου!»

«Ένας νέος μ' ευγενικό παρουσιαστικό, φορώντας από το κεφάλι ως τα πόδια πανοπλία ιππότη, άποκρίθηκε: «Μιλήστε, πατέρα μου!»

— Κόρη μου, ξανάπε ο βαρώνος, ήρθε καιρός να σου άποκαλύψω το μυστήριο που σκέπαζε όλη σου τη νεότητα. Αυτό το μυστήριο έχει την πηγή του στα

γεγονότα που θα σου εκθέσω σήμερα. Ο άδελφός μου Ούρλιχ είναι ο μέγας δούξ του Βρανδεμβούργου. Ο πατέρας μας, πεθαίνοντας άποφάσισε ότι, σε περίπτωση που ο Ούρλιχ δεν θ' άποκτούσε άρρενα κληρονόμο, να γίνω εγώ κληρονόμος του, υπό τον όρονά έχω άρρενα διάδοχο. Σε περίπτωση δέ που ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος δεν θ' άποκτούσαμε άγόρια, ή κληρονομιά θα πήγαινε στην κόρη του Ούρλιχ, φτάνει να ήταν ή διαγωγή της ανεπίληπτη, άλλωδώς θα γινόταν ή δική μου κόρη κληρονόμος, φτάνει και ή δική της διαγωγή να ήταν άσπογη. Γι' αυτό ή γρηά γυναίκα μου κ' εγώ, παρακαλούσαμε με θερμή τή Θεό να μάς χαρίσει έν' άγόρι. Μά ή προσευχές μας δεν είσασκούστηκαν. Γεννήθηκες εσύ κόρη μου, κι' αυτό το πράγμα μ' άπέλπισε... "Εβλεπα τά πλούτη της πατρικής κληρονομίας να μου ξεφεύγουν, τή λαμπρό μου όνειρο να διαλύεται.

Και είχα τόσες έλπίδες, γιατί ο Ούρλιχ ήταν πέντε χρόνια παντρεμένος κ' ή γυναίκα του δεν του είχε χαρίσει ούτε κορίτσι, ούτε άγόρι...

Μά, άφοδ σκέφτηκα καλά, είδα ότι δεν είχε χαθή τίποτε άκόμη. "Ένα σωτήριο σχέδιο φώτισε τή μυαλό μου. Είχε γεννηθή τά μεσάνυχτα. Μονάχα ο γιατρός, ή παριμάνα σου κ' έξη υπηρέτριες ήξεραν τή φύλο σου. Τους κρέμασα όλους διαδοχικά μέσα σε μιά ώρα. Τό πρωί, όδ' οί κάτοικοι της χώρας μου κόντεψαν να τρελλαθούν από τή χαρά τους μαθαίνοντας ότι είχα άποκτήσει άρρενα διάδοχο κι' ότι θα κληρονομούσα τόν πατέρα μου.

Από τότε τή μυστική της γεννήσεως σου φυλάχτηκε πολύ καλά. Κι' ως τώρα δεν είχαμε κανένα φόβο...

"Όταν έγινες δέκα χρόνων, ο άδελφός μου Ούρλιχ άπόκτησε κόρη. Στενοχωρηθήκαμε τότε, μά έλπίσαμε στη βοήθεια της Ιλαράς, τών γιατρών και άλλων φυσικών έχθρων τών παιδιών. "Αλλοίμονο! άπογοητευθήκαμε γρήγορα... "Η κόρη αυτή μεγάλωσε και θέριεψε, που ο διάβολος να τή πάρη... Μά δεν είχε σημασία αυτό... Είμουν ήσυχος γιατί, στο κάτω-κάτω δεν είχα γιοί; Κι' ο γιοίς μου δεν θα γινόταν ο μέλλων δούξ; Δεν είναι άληθινό αυτό, πολυαγαπημέ μου Κόνραντ; Γιατί, μολονότι είσαι σήμερα είκοσιπέντε χρόνων γυναίκα, ποτέ δεν σου έδωσα άλλο όνομα έκτός άπ' αυτό.

Τώρα ήρθε ο καιρός που τά γερόσιατα θάραιναν πειά τόν άδελφόν μου και τόν κετέβαλαν. Τό φορτίο του κράτους θαραί-

νει τούς ώμους του, και γι' αυτό θέλει να πās να τόν βρης και ν' αναλάθης τά διοικητικά καθήκονια. Οί υπηρέτες σου είναι έτοιμοι. Θα φύγης άπόψε...

"Ακουσέ με καλά. Ευμήσου καθένα από τά λόγια μου. "Υπάρχει ένας νόμος τόσο παλός όσο κ' ή Γερμανία που λέει ότι άν μιά γυναίκα καθήση έστω και μιά στιγμή σ' ένα θρόνο, πριν στεφθή έπισημως μπροστά στο λαό, θανατώνεται. Γι' αυτό φυλάξου ως τήν ήμέρα της στέψεως σου! Φυλάξου μίν άποκαλυφθή τή φύλο σου!...

— "Ω πατέρα μου! "Ωστε έτσι; "Ολ' ή ζωή μου είν' ένα ψέμα; Μά γιατί να κλέψω από τήν καλή μου εξαδέλφη τή θρόνο της. Λυπήσου, πατέρα μου, λυπήσου τή παιδί σου...

— Γι' όδ, κακή!... Μ' αυτά τά λόγια με άνταμείθεις για τή μεγάλη τύχη που σου προετοίμασα;... Μά τά όσα του πατέρα μου, δεν μου άρέσουν καθόλου αυτές ή κλαψάρικες ευαισθησίες σου... Φύγε, άμέσως για να πās να συναντήσης τόν άδελφό μου τή δουκά και φυλάξου μίν εναντιωθή; στα σχέδιά μου...

Αυτή ήταν ή συνομιλία πατέρα και κόρης. "Όλες ή ίκεσίες και τά δάκρυα της φτωχής νέας πήγαν χαμένα. Ούτε αυτά, ούτε τίποτε δεν μπορούσε να συγκινήση τή σκληρή καρδιά του γέρο άρχοντος. Κι' έτσι τήν ίδια νύχτα, ή κόρη του Κλουκενστάιν ξεκίνησε για τή Βρανδεμβούργο, συνοδευομένη από πολυάριθμη άκολουθία υπηρέτων και ιπποτών.

Μετά τήν άναχώρησι της κόρης του, ο γέρο βαρώνος έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. "Επειτα γυρίζοντας προς τήν περιλυπη γυναίκα του, της είπε:

— Κυρία, ή υποθέσεις μας φαίνεται πως πηγαίνουν πολύ καλά. Πάνε τρεις μήνες περίπου από τότε που έστειλα στον άδελφό μου τόν ώραίο και καταχθόνιο κόμητα Ντέντζιν με τήν διαβόλική άποστολή να ξεμυαλίση τήν κόρη του Κονστάνς. "Αν τή πετύχη αυτό, άν κηλιδώση δηλαδή τήν ύπόληψί της θά χάση σύμφωνα με τή διαθήκη του πατέρα μας όλα τά δικαιώματά της στο θρόνο. "Έτσι, κι' άν άκόμα άποκαλυφθή τή φύλο της κόρης μας, δεν θάχη να διατρέξη κανένα κίνδυνο.

— "Η καρδιά μου είναι γεμάτη φόβους! ψιθύρισε ή γρηά βαρώνη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι!

ΕΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

"Εξη μέρες μετά τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, ή λαμπρή πρωτεύουσα του Δουκάτου του Βρανδεμβούργου έλαμπε από τις στρατιωτικές παρατάξεις κι' άντηχούσε όλη από τις χαρούμενες κραυγές του νομιμόφρονος λαού. "Ο Κόνραντ, ο νεαρός διάδοχος του θρόνου, είχε φτάσει. "Η καρδιά του γέρου δουκός ξεχείλιζε από χαρά, γιατί τή ώμορφο παρουσιαστικό του Κόνραντ και οί χαριτωμένοι τρόποι του τόν είχαν γοητεύσει από τήν πρώτη στιγμή.

Μά μέσα σε μιά άπόμερη σκηνή του παλατιού διαδραματιζόταν μιά σκηνή πολύ διάφορη. Μπροστά σ' ένα παράθυρο στεκόταν ή μοναχοκόρη του δουκός, ή δεσποινίς Κονστάνς. Τά μάτια της ήσαν κόκκινα, φουσκωμένα και γεμάτα δάκρυα. "Ηταν μόνη. Στέναζε και μονολογούσε με δυνατή φωνή:

«"Ο σκληρός Ντέντζιν ήρθε έδω και με ξεγέλασε με τούς άπατηλούς όρκους του... Κι' έτσι με κηλιδώσε και μ' έκανε να χάσω κάθε έλπίδα πως θα γίνω μιά μέρα δούκισσα... Μά τόν άγαπούσα, τόν άγαπούσα, τολμούσα να τόν άγαπώ, άν και ήξερα πως ο πατέρας μου, ο ευγενής δούξ δεν θα μου επέτρεπε ποιέ να τόν παντρευτώ... Τόν άγαπούσα, μά τώρα τόν μισώ γιατί με πρόδωσε... Τί θ' άπογίνω εγώ; "Ω! είμαι τρελλή, τρελλή, τρελλή!... "Όλα χάθηκαν πειά για μένα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΛΕΚΟΝΤΑΙ

Μερικοί μήνες πέρασαν. Όλος ο λαός ήταν ένθουσιασμένος με τη διοίκηση του νεαρού Κόνραντ. Όλοι έξυμνούσαν τη σοφία των κρίσεων του και τη μετριοπάθεια με την οποία έεασκεύσε τὰ ύψηλά καθήκοντά του. Σὲ λίγο, ὁ γέρο δούξ τοῦ παρέδωσε ὅλη τὴν ἐξουσία καὶ τὸν καμάρωνε, ἀποτραβηγμένος ὁ ἴδιος στὰ διαμερίσματά του.

Ὁ νεαρός Κόνραντ λοιπὸν εἶχε κάθε λόγο γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Μὰ, πρᾶγμα παράδοξο, δὲν ἦταν, γιὰτὶ ἔβλεπε μετὸν τρόπον ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του πριγκήπισσα Κονστάνς, τὸν ἀγαποῦσε. Ἡ ἀγάπη ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου τοῦ ἦταν εὐχάριστη. Μὰ αὐτὴ ἔκλεινε ἕνα σωρὸ κινδύνους.

Ὁ Κόνραντ ἔβλεπε ἐπίσης μετὸν ἀγωνία ὅτι ὁ δούξ ποὺ εἶχε μαντέψει τὸν ἔρωτα τῆς κόρης του, ὠνειρευόταν νὰ τοὺς παντρεύῃ... Ὁ ἔρως αὐτὸς διέλυε σιγά-σιγά τὰ σύννεφα ποὺ σκοτεινιάζαν ὡς τότε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Κονστάνς, καὶ σιγά-σιγά, ἐπίσης, ἡ ἐλπίδα ἔκανε νὰ λάμπουν τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς νὰ χαμογελοῦν.

Ὁ Κόνραντ κατατρόμαξε στὸ τέλος! Κατηγόρουσε τὸν ἑαυτό του πικρὰ γιὰτὶ εἶχε ἐπιδιώξει τὴ φιλία τῆς Κονστάνς, ὅταν πρωτοπῆγε στὸν πύργο. Προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐξαδέλφη του. Μὰ αὐτὸ χειροτέρευσε τὰ πράγματα, γιὰτὶ, ὅσο τὴν ἀπόφευγε, τόσο ἐκεῖνη ἐπεδίωκε νὰ τὸν συναντήσῃ... Ὁ ἔρως τῆς ἐξαδέλφης του ἦταν γι' αὐτὸν ἐφιάλης, κυνηγητό... Πῆγαινε καὶ τὸν εὔρισκε σὲ κάθε στιγμή καὶ σὲ κάθε μέρος, ἡμέρα καὶ νύχτα.

Αὐτὸ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῇ. Εἶχε γίνει τὸ θέμα τῶν συνομιλιῶν ὄλων. Ὁ γέρο δούξ ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ. Ὁ τρόμος καὶ ἡ φριχτὴ ἀπόγνωση εἶχαν μεταβάλλῃ σὲ σκιαχτροτὸν φτωχὸ Κόνραντ. Μιὰ μέρα, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, εἶδε μπροστὰ του τὴν Κονστάνς, ἡ ὁποία τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τοῦ φώναξε:

— ὦ, γιὰτὶ μετὸν ἀποφεύγετε ; Τί ἔκανα ἢ τί εἶπα γιὰ νὰ καταστρέψω τὴν καλὴν ἰδέα ποὺ εἶχατε γιὰ μένα ; Γιὰτὶ ἀσφαλῶς στὴν ἀρχὴ μοῦ εἶχατε χαρίσει τὴ φιλία σας... Μὴ μετὸν περιφρονεῖτε. Κόνραντ, λυπηθῆτε τὴ βασανισμένη μου καρδιά... Δὲν μπορῶ νὰ σωπάσω πιὸ πολὺ... Ἡ σιωπὴ θὰ μετὸν σκότωνε... Σὰς ἀναπῶ, Κόνραντ...

Ὁ Κόνραντ εἶχε ἀπομείνει χωρὶς φωνή. Ἡ Κονστάνς ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, νομίζοντας ὅτι σιωπὴ τοῦ γιὰ συγκατάθει, τὸν ἀγκάλιασε μετὸν μιὰ τρελλὴ χαρὰ καὶ φώναξε:

— Μ' ἀγαπᾶς ; μ' ἀγαπᾶς, Κόνραντ ;... Πές τό μου νὰ τ' ἀκούσω, πολυαγαπημένε μου, λατρευτέ μου !...

Ὁ Κόνραντ ἔβγαλε ἕνα στεναγμό. Μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἀπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικὰ του. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τρέμῃ σὰν φύλλο τοῦ φθινοπώρου. Τέλος, ἀπελπισμένος, ἔσπρωξε τὴν νεὰ κόρη καὶ φώναξε:

— Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε... Αὐτὸ ποὺ λέτε εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ ποτέ !.

Ἐπειτα ἔβγαλε σὰν ἐγκληματίας, ἀφήνοντας τὴ φτωχὴ πριγκήπισσα ἄφωνη ἀπὸ τὴν κατάπληξί τῆς. Τέλος ἡ Κονστάνς σηκώθηκε ὀργὰ καὶ εἶπε:

— Ἄ ! περιφρόνησε τὴν ἀγάπη μου τὴ στιγμή ποὺ νόμιζα ὅτι ἡ σκληρὴ καρδιά σου εἶχε συγκινηθῇ ἐπὶ τέλος ! Σὲ μισῶ Σὲ μισῶ. Καὶ ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶνε τρομερή !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙV

Ἡ ΦΡΙΧΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ καιρὸς πέρασε. Ἡ θλίψη εἶχε χαραχθῇ πάλι γιὰ πάντα στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Κονστάνς. Κανέναν δὲν τὴν ξαναεἶδε πειὰ μετὸν Κόνραντ. Κι' ὁ γέρο δούξ λυπόταν πολὺ γι' αὐτό.

Μιὰ ἀλλόκοτη φήμη ἄρχισε νὰ κυκλοφορῇ σὲ λίγο μέσα στὸ παλάτι. Κι' ἀπὸ τὸ παλάτι δὲν ἄργησε ν' ἀπλωθῇ στὴν πόλι καὶ σ' ὅλο τὸ δουκάτο. Ὁλοι οἱ κάτοικοι ψιθύριζαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο: « Ἡ πριγκήπισσα Κονστάνς γέννησε ἀγόρι ! »

Ὅταν ἡ φήμη αὐτὴ ἔφθασε στ' αὐτιά τοῦ βαρῶνου τοῦ Κλουγκενστάιν, τὸ πατέρα τοῦ Κόνραντ, σάλεψε τρεῖς φορές στὸν ἀέρα τὸ φτερωτὸ καπέλλο του καὶ φώναξε:

— Δόξα καὶ τιμὴ στὸν δούκα Κόνραντ ! Τὸ στέμμα του εἶνε σίγουρο τώρα. Ὁ κόμης Ντέντζιν τὰ κατάφερε καλὰ μετὸν πριγκήπισσα Κονστάνς. Ἀξίζει τώρα νὰ τὸν ἀνταμειψῶ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Ἡ ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ὁλοι οἱ μεγάλοι ἄρχοντες καὶ οἱ βαρῶνοι τοῦ Βρανδεμβούργου εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς δικαιοσύνης τοῦ δουκικοῦ παλατιοῦ. Ὁ Κόνραντ, ντυμένος στὴν πορφύρα καὶ στὴν ἐρμίνα ἦταν καθισμένος στὸν θρόνο του. Καὶ δεξιὰ του κι' ἀριστερὰ του ἦσαν παραταγμένοι ὄλοι οἱ μεγάλοι δικασταὶ τῆς χώρας.

Θὰ δικάζοταν ἡ κόρη τοῦ δουκός, ἡ Κονστάνς, γιὰτὶ εἶχε φέρει στὸν κόσμὸ ἕνα παιδί, χωρὶς νὰ εἶνε παντρεμένη.

Ὁ πατέρας εἶχε διατάξει νὰ τὴν δικάσουν χωρὶς καμμιὰ ἐπιείκεια κι' ἔπειτα εἶχε ἀποσυρθῇ στὸ κρεβάτι του μετὸν καρδιά συντριμμένη. Ἡ μέρες του ἦσαν μετρημένες... Ὁ φτωχὸς Κόνραντ τὸν εἶχε ἱκετεύσει σὰν ν' ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ, νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴν δυσκολία νὰ δικάσῃ τὴν ἐξαδέλφη του.

Μὰ τοῦ κάκου. Ἡ πιὸ θλιμμένη καρδιά μέσα στὴ μεγάλη αὐτὴ συγκέντρωση, χτυποῦσε στὰ στήθη τοῦ Κόνραντ. Κ' ἡ πιὸ χαρούμενη μέσα στὰ στήθη τοῦ πατέρα του. Γιὰτὶ, χωρὶς νὰ τὸν δῇ ἡ κόρη του Κόνραντ, ὁ γέρο-βαρῶνος Κλουγκενστάιν εἶχε πάει κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Βρισκόταν μέσα στὸ πλῆθος τῶν εὐγενῶν, λάμποντας ὄλος ἀπὸ χαρὰ, γιὰ τὴν ἀναπάντεχη τύχη τοῦ οἴκου του.

Ἐπειτα ἔβγαλε σὲ τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης φώναξε:

— Κατηγορουμένη, ἐγέρθητι !

Ἡ δυστυχισμένη πριγκήπισσα σηκώθηκε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Ὁ ὑπουργὸς τότε ἐξακολούθησε:

— Εὐγενεστάτη δέσποινα, στοὺς μεγάλους δικαστὰς αὐτοῦ τοῦ βασιλείου κατηγγέλη καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ χάρις σας ἀπέκτησε τέκνον, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχετε καὶ σύζυγον. Σύμφωνα μετὸν πάνάρχαιους νόμους μας, ἡ ποινὴ, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται εἰς τὴν περίπτωση αὐτὴν εἶνε ὁ θάνατος. Μόνον μιὰ ἐλπίς σωτηρίας σὰς μένει, τὴν ὁποία θὰ σὰς ἀνακοινώσῃ ὁ ὑψηλότατος ἀντιβασιλεὺς δούξ Κόνραντ. Προσέχετε !..

Ὁ Κόνραντ σηκώθηκε τότε καὶ εἶπε:

— Κατηγορουμένη, ἐν ὀνόματι τοῦ ἡγεμόνος μας δουκός Οὐλριχ τοῦ Βρανδεμβούργου, σὰς ἀνακοινῶ ὅτι, σύμφωνα μετὸν νόμους μας, τότε μόνον θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὸν θάνατον ἂν ἀποκαλύψετε καὶ παραδώσετε στὸν δῆμιον τὸν συνένονό σας. Ἐπιωφελήθητε αὐτῆς τῆς ἐλπίδος ποὺ σὰς μένει. Σωθῆτε ὅσο εἶνε δυνατόν αὐτό. Ἀποκαλύ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἡ μονοχρονία τοῦ δουκός στεκόταν σ' ἕνα παράθυρο.

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» ποὺ ἦταν γραμμένον πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάστισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πήρε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ ἠθελε.

— "Α! ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί πάθαμε χθὲς τὸ βράδυ!... Ἡ Φιφή μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

φετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκήπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

— "Εσὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνον χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόνραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς ἐξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναικῆ, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν περιμένε, γιὰτὶ εἶχε καθῆσαι στὸν θρόνον χωρὶς νὰ ἔχῃ στερεθῆ ἀκόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενά ἄλλοῦ τὴν συνέχεια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρώίδα μου) σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν βλέπω κανέναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτή... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά... "Ενα πιστόλι!....

— "Αχ! Ναι!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!..

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράθηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ διαγκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν παράλυτο, ἐνῶ δλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμό. Ὁ Ρουθέρ τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

— Ζαννέττα!.. Ἀγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμό. Σ' ἔσενα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια.

— "Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ Λοῦντο ἀπάντησε:

— "Ακου!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν... Ὁ Λοῦντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύτταζαν, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδον τὴν φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν σάλεψε σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ χαμογελάῃ... Ὁ Λοῦντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

— Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Λοῦντο.

Χλωμοὶ, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

Ἦσαν καταταραγμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια ἀνακύφισι. Τοὺς φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνον. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— "Α! ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τὴ χτύπησαν στὰ μάτια τὴ μάγισσα κι' ὅτι σκότωσαν τὴ βλασκαεὶα ποὺ εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λοῦντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάλλησαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ καλπᾶσουν. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν νὰ πηγαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε ποτέ, μὰ ποτέ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τοὺς περιμένε τὸ κατατρυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες πτώμα τῆς Νίμπας...

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμον.

* * *

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαϊρινγκ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἤσυχά καὶ εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρχηγούς τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαϊρινγκ, τοῦ Γκαϊμπελ, τὸν φόν "Ες, τοῦ Μπλομπεργκ διεξάγεται ἓνας κρυφὸς, μὰ ὑπουλὸς πόλεμος, ὅτι ὁποῖο εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.

Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἴδου ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ρώσων πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσο καταδικασμένο σὲ θάνατον τί θέλει ὡς τελευταῖα τοῦ χάρι:

— Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ θὰ σὲ τουφεκίσουν σὲ λίγο;

— "Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετσι θὰ λιγοστεψοῦν οἱ κομμουνισταὶ κατὰ ἓνα...

***

Μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε ὅλην σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἄρχισαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσος πετῶντας μ' ἓνα ἀεροπλάνο, συνάντησε κάποιον γείτονα τοῦ ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Μόσχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα:

— "Ε, γείτονα, ποῦ πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

— Στὴν Ὀντέσσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κουνουπίδια!